

U stolu si občas vzpomenu na moji praprababičku

V neděli dopoledne jsem se cestou z kostela zastavila s vnoučaty na dětském hřišti. Děti si hrály i s malou, asi šestiletou holčičkou, která byla na hřišti s tatínkem. Blížila se doba oběda, když na hřiště přišla mladá maminka, aby odvedla své blízké ke společnému obědu. A tak jsem, spolu s vnoučaty, nemohla neslyšet jejich rozhovor.

„Maminko a co máme dobrého,“ zvědavě se k ženě otočilo děvčátko.

„Máme pečené kuřátko a hranolky, broučku,“ zněla odpověď.

„A dostanu za oběd dárek?“

„Jaký dárek? A proč vlastně,“ divila se maminka.

„No, takový, jak jsem dostala v mekáči,“ vysvětlovala netrpělivě malá.

„Ale já žádný dárek nemám, uvařila jsem moc dobrý oběd, to nepotřebuješ nic dalšího,“ zlobila se už máma.

„Tak to nechci vůbec nic,“ urazila se dívenka a utíkala na kolotoč.

Nevím, jak ji nakonec rodiče přemluvili, ale k obědu odcházeli společně.

A já si vzpomněla na svoji praprababičku, která vychovávala šest dětí. A když byl u jídla jakýkoli projev nelibosti, řekla: „Tož nežer.“ A v ten den dotyčný k jídlu už skutečně nic nedostal. Byla to žena velmi rázná. Vzpomínám, když spadl její syn z topolu a zůstal ležet pod stromem a nehýbal se, stačilo, že na něj jeho bratr zavolal: „Maměnka idú!“ Vtom potlučený chlapec vyskočil a utíkal pryč, schovat se. A měl nejvyšší čas, protože maměnka s prutem už byla velmi blízko. Nemusím uvádět, co mělo následovat.

Upřímně tedy, její metody se mi nelíbí, ale u stolu si občas na její slova vzpomenu. +Noela